

0000

คนรุ่นผมทุกคนต่างก็จำเหตุการณ์ตอนที่รู้ข่าวเรื่องการแข่งขันตามล่าไข่อีสเตอร์เป็นครั้งแรกได้ ตอนนั้นผมกำลังดูการ์ตูนอยู่ในที่ซ่อนลับ แล้วจู่ ๆ ก็มีข่าวเด็งขึ้นมาในวิดีโอพีตของผม ในข่าวบอกว่าเจมส์ ฮัลลิดีย์เสียชีวิตแล้วเมื่อคืน

ผมรู้จักฮัลลิดีย์ แห่งละ ใคร ๆ ก็รู้จักเขากันทั้งนั้น เจมส์ ฮัลลิดีย์ นักออกแบบวิดีโอเกมที่เป็นผู้สร้างไอเอซิสขึ้นมา ไอเอซิสคือเกมออนไลน์ที่ผู้เล่นสวมบทบาทเป็นตัวละครตัวหนึ่ง เราสามารถเข้าไปเล่นพร้อมกับผู้เล่นคนอื่น ๆ ในเวลาเดียวกันได้ มันค่อย ๆ พัฒนาจนกลายเป็นเกมที่ใช้เทคโนโลยีวีอาร์เพื่อจำลองสภาพแวดล้อมเสมือนจริง จนในที่สุดก็ขยายเครือข่ายไปทั่วโลก ปัจจุบันไอเอซิสกลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของมวลมนุษยชาติไปแล้ว ฮัลลิดีย์สร้างไอเอซิสจนประสบความสำเร็จอย่างยิ่งใหญ่เป็นประวัติการณ์ ส่งผลให้เขาผู้นี้กลายเป็นบุคคลที่มั่งคั่งที่สุดคนหนึ่งของโลกไปตามระเบียบ

ตอนแรกผมก็ไม่เข้าใจหรือคิดว่าทำไมสื่อถึงต้องเล่นข่าวการตายของเศรษฐีคนหนึ่งขนาดนี้ ในเมื่อยังมีเรื่องอื่นอีกเพียบที่ควรให้ความสนใจ ไหนจะเรื่องวิกฤติพลังงานที่เป็นปัญหาเรื้อรัง หายนะจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ปัญหาความอดอยาก ความยากจน และโรคภัยไข้เจ็บที่แพร่กระจายไปทั่วโลก แม้กระทั่งสงครามที่เปิดฉากพร้อมกันถึงหกแห่ง ทั้งหมดนี้ให้อารมณ์เดียวกับ

คำพูดในหนังสือ *โกสต์บัสเตอร์* ที่บอกว่า “ลองจับหมากับแมวมาอยู่ด้วยกันสิ... ฉิบหายแน่ครับ!” อย่างนั้นเลย

ปกติแล้วพิตชาวจะไม่ค่อยตั้งขึ้นมาขัดจังหวะการดูซีตคอมหรือละครน้ำเน่านักหรอก เว้นแต่จะมีเรื่องใหญ่โตอุบัติขึ้นจริง ๆ อย่างเช่นการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสร้ายแรง หรือเมืองใหญ่โดนระเบิดราบเป็นหน้ากลอง จะว่าไปฮัลลีย์ก็มีชื่อเสียงพอตัว แต่ข่าวการเสียชีวิตของเขามากก็น่าจะแค่ปรากฏแวบ ๆ ในช่วงข่าวภาคค่ำ พอให้ชาวบ้านส่ายหน้าด้วยความอิจฉาเมื่อรู้ว่ามรดกก้อนโตจะตกเป็นของทายาท

แต่เนื้อข่าวไม่ได้บอกอย่างนั้น เพราะเจมส์ ฮัลลีย์ไม่มีทายาท

เขาเสียชีวิตในวัยหกสิบเจ็ดปี เป็นโสด และไม่มีญาติพี่น้องสักคน นอกจากนี้แหล่งข่าวยังบอกด้วยว่าเขาไม่มีเพื่อนที่ไหนเลย ฮัลลีย์ใช้ชีวิตอย่างสันโดษในช่วงสิบห้าปีสุดท้าย และถ้าเชื่อตามข่าว นั่นเป็นช่วงที่เขาสนิทกับเพื่อนไปแล้วด้วย

แต่สิ่งที่สร้างความตื่นตะลึงในเช้าวันนั้นของเดือนมกราคม และทำเอาคนค่อนโลกถึงกับหยุดเคี้ยวคอร์นเฟลกก็คือเนื้อหาในพินัยกรรมที่ระบุว่าสมบัติมหาศาลของฮัลลีย์จะตกอยู่ในมือใคร

ฮัลลีย์บันทึกวิดีโอเอาไว้ล่วงหน้า พร้อมทั้งกำหนดว่าจะเผยแพร่ได้ก็ต่อเมื่อเขาเสียชีวิตแล้วเท่านั้น เขาตั้งโปรแกรมให้วิดีโอนี้ถูกส่งไปถึงผู้ใช้ไอเอชเอสทุกคนทางอีเมลในเช้าวันเดียวกัน ผมยังจำได้ถึงเสียงแจ้งเตือนอันคุ้นเคยที่ดังมาจากอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ วิดีโอถูกส่งเข้ามาในกล่องข้อความแค่ไม่กี่วินาทีหลังจากผมเห็นข่าวนั้น

วิดีโอมาในรูปแบบของหนังสือชื่อ *คำเชิญจากเอโนแรก* ซึ่งถ่ายทำอย่างพิถีพิถัน ฮัลลีย์คือคนดังที่มีลูกบ้า ชายผู้นี้คลั่งไคล้ทุกอย่างในยุค 80 เพราะความทรงจำสมัยวัยรุ่นของเขาเกิดขึ้นในช่วงนั้น วิดีโอของเขาสอดแทรกรายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ จากวัฒนธรรมปีอพยุค 80 ที่น้อยคนจะรู้เอาไว้ และผมก็รู้สึกติดพันกับเนื้อหาเกือบทั้งหมดในครั้งแรกที่ได้เห็น

วิดีโอมีความยาวเพียงห้านาทีเศษ ทว่าอีกหลายวันและหลายสัปดาห์ต่อมามันกลับเป็นประเด็นที่ถูกพูดถึงมากที่สุดในประวัติศาสตร์ ยิ่งกว่าภาพ

เหตุการณ์การลอบสังหารประธานาธิบดีจอห์น เอฟ. เคนเนดีที่นำมาวิเคราะห์กัน จากต่อจากเสียอีก คนรุ่นผมทุกคนล้วนแต่จำเนื้อหาในภาพยนตร์ของฮัลลีย์ได้ละเอียดยิบจนขึ้นใจเลยทีเดียว

คำเชิญจากแอนแรกเริ่มตันด้วยเสียงทรมเป็ตในท่อนเริ่มของเพลงเก่าชื่อ *เดดแมนส์ ปาร์ตี้*

เสียงเพลงดังประกอบหน้าจอมืด ๆ อยู่หลายวินาที ในที่สุดก็มีเสียงกีตาร์ดังประสานขึ้นมา ตอนนี่เองที่ฮัลลีย์ปรากฏตัวขึ้น ไม่ใช่ฮัลลีย์ในวัยหกสิบเจ็ดปีที่สังหารทรูโดโทรมไปตามกาลเวลาและโรคภัย แต่เป็นสมัยที่เขาขึ้นปกนิตยสาร *ไทม์* ในปี 2014 ตอนนั้นเจ้าตัวยังพอมสูงดูแข็งแรงในวัยซ้นเลขสี่ ผมยุ่งฟู และสวมแว่นตารอบหน้าที่เป็นเอกลักษณ์ นอกจากนี้เขายังสวมกางเกงยีนส์ซีด ๆ กับเสื้อยืดวินเทจสกรีนลายเกมสเปซอินเวเดอร์ส ชุดเดียวกับที่ใส่ถ่ายแบบขึ้นปก *ไทม์* เบียบเลย

ฮัลลีย์อยู่ในงานเต้นรำท่ามกลางเด็กมัธยมปลายที่มารวมตัวกันในโรงยิมกว้าง ๆ เสื้อผ้าหน้าผมและท่าเต้นฟองว่าพวกเขาอยู่ในยุค 80' ฮัลลีย์ก็เต้นอยู่เหมือนกัน ในชีวิตจริงไม่มีใครเคยเห็นเขาทำอะไรแบบนี้มาก่อน แต่เขากำลังยิ้มยิงฟันเหมือนคนบ้าอยู่ในวิดีโอ ซ้ำยังหมุนตัวเหวี่ยงแขนเร็ว ๆ พร้อมส่ายหัวไปตามจังหวะดนตรี เรียกว่าเต้นท่ายอดเยี่ยมของยุคสมัยนั้นได้หลายท่าโดยไม่ผิดเพี้ยน แต่ฮัลลีย์ไม่มีคู่เต้น คงเหมือนเพลงของบิลลี ไรดอลที่บอกว่า *เต้นคนเดียวก็เบรียวได้*

มุมล่างซ้ายมือของภาพวิดีโอมีข้อความสองสามบรรทัดไหลขึ้นมาบอกชื่อวง ชื่อเพลง ค่ายเพลง และปีที่ปล่อยเพลงออกมา เหมือนในมิวสิกวิดีโอที่ฉายทางช่องเอ็มทีวีสมัยก่อนไม่มีผิด ข้อความบนจอระบุข้อมูลไว้ว่า *วงบอยไนโก บอยไนโก เพลงเดดแมนส์ ปาร์ตี้ ค่ายเอ็มซีเอ เรคคอร์ดส ปี 1985*

ทันทีที่เขาเนื้อร้องฮัลลีย์ก็ทำปากลิปซิงค์ตามพร้อมกับหมุนตัวไปเรื่อย ๆ “ทุกคนแต่งตัวโก้เก๋ทั้งที่ไม่รู้จะไปไหน เหลียวหลังเห็นผู้คนไร้วิญญาณเดินตามกันไป อย่างนี้เลยนะ นี่ฉันเอง...”

ทันใดนั้นฮัลลีย์ก็หยุดเต้นเอาตื้อ ๆ พลงยกมือขึ้นสั่งให้เพลงหยุดเล่น ผู้คนที่เต้นอยู่ด้านหลังพลันหายวับไป จากหลังเปลี่ยนไปที่นั่น

ตอนนี้ฮัลลีย์ยืนอยู่หน้าห้องทำพิธีศพ ช่าง ๆ คือโลงศพที่เผยให้เห็นร่างฮัลลีย์อีกคนในวัยชราอนอยู่ข้างใน ร่างกายเขาซูบผอมโรยราด้วยฤทธิ์ของโรคมะเร็ง บนเปลือกตาสองข้างมีเหรียญควอเตอร์หรือเหรียญสิบห้าเซ็นต์เงาวับวางอยู่³

ฮัลลีย์ในวัยกลางคนทำหน้าที่เฝ้ามองไปยังร่างไร้วิญญาณของตัวเอง ก่อนหันไปหาคนที่มาร่วมงานศพ⁴ เมื่อเจ้าตัวตืดนี้ม้วนกระดาษก็ปรากฏขึ้นอย่างฉับพลันในมือขวา เขาคลิ้มออกด้วยท่วงท่าสง่างาม ม้วนกระดาษทั้งตัวลงถึงพื้นทางเดินเบื้องหน้า ถึงตรงนี้เขาเลิกแสดงบทบาทแล้วมองมาที่คนดู ก่อนจะเริ่มอ่านพินัยกรรม

“ข้าพเจ้า เจมส์ โดโนแวน ฮัลลีย์ มีสติสัมปชัญญะครบถ้วนสมบูรณ์ทุกประการขณะที่ทำ เผยแพร่ และประกาศให้เอกสารฉบับนี้เป็นเจตจำนงและพินัยกรรมฉบับสุดท้าย เป็นผลให้เจตจำนงและพินัยกรรมฉบับต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าได้ทำไว้ก่อนหน้านี้...” ฮัลลีย์อ่านเอกสารที่เป็นภาษากฎหมายต่อไปอีกหลายย่อหน้าโดยอ่านเร็วขึ้นเรื่อย ๆ จนฟังไม่ได้ศัพท์ ในที่สุดก็หยุดอ่านไปตื้อ ๆ “ช่างมันเถอะ” เขาเอ่ยขึ้น “ต่อให้อ่านรวดนี้คงใช้เวลาเป็นเดือนอยู่ดีกว่าจะจบ และผมก็ไม่ได้มีเวลามากขนาดนั้น” เขาทิ้งม้วนกระดาษ ทันใดนั้นมันก็สลายหายไปกลายเป็นฝุ่นผงสีทองฟุ้งกระจาย “ฉันขอเข้าเรื่องเลยแล้วกัน”

จากพิธีศพหายไปแล้วมีฉากใหม่เข้ามาแทนที่ ตอนนี้ฮัลลีย์ยืนอยู่หน้าประตูห้องนรภัยอันกว้างใหญ่ “ทรัพย์สินทั้งหมดของผมนวมทั้งหุ้นในส่วนของผู้ควบคุมดูแลบริษัทกริแกเรียส ซิมูเลชั่น ซิสเต็มส์ จะถูกมอบให้แก่บุคคลที่สามก็ต่อเมื่อทุกอย่างเป็นไปตามเงื่อนไขที่ผมนระบุในพินัยกรรมเท่านั้น บุคคลแรกที่สามสามารถบรรลุเงื่อนไขที่ว่านี้จะได้รับมรดกของผมไปเป็นรางวัล ณ ขณะนี้ทรัพย์สินของผมมีมูลค่ารวมสองแสนสี่หมื่นล้านดอลลาร์”

เมื่อประตูห้องนรภัยเปิดออกฮัลลีย์ก็เดินเข้าไป ภายในพื้นที่ใหญ่โตโอ่อ่านี้มีทองคำแท่งกองมโหฬารขนาดเท่าบ้านหลังใหญ่วางเรียงอยู่ “นี่คือรางวัล

ที่ผมจะมอบให้” อัลลีย์เดียก็ยิ้มจนเห็นฟัน “แต่จะให้พวกคุณแค่อยิบเอาไป ก็คงไม่ได้หรอก จริงไหม”

อัลลีย์เดียยืนฟังกองทองคำแห่ง กล้องซูมเข้าไปใบหน้าเมื่อเจ้าตัวพูดต่อ “ผมมั่นใจว่าตอนนี้คุณคงอยากรู้ว่าต้องทำยังไงถึงจะได้รางวัลทั้งหมดนี้ไป เอาละ ตั้งใจฟังให้ดีนะเพื่อน ผมจะอธิบายให้ฟังเดี๋ยวนี้...” เขาทิ้งช่วงนานพอสมควร ลีหน้าท่าทางเหมือนเด็กที่กำลังจะเล่าความลับสุดยอดให้เพื่อนฟัง

เขาตืดนิ้วอีกครั้ง ห้องนิรภัยพลันหายไป ทันใดนั้นร่างของอัลลีย์เดียก็หดลงจนกลายเป็นเด็กชายตัวน้อย ตอนนั้นเขาสวมกางเกงผ้าสักหลาดสีน้ำตาลกับเสื้อยืดสีซีดลายหุ่นมือจากรายการทีวีเดอะ มัพเพตโชว์ เหมือนในรูปถ่ายนักเรียนปี 1980 ซึ่งตอนนั้นเขาอายุแปดขวบไม่มีผัด อัลลีย์เดียตัวน้อยยืนอยู่ในห้องนั่งเล่นท่ามกลางข้าวของระเกะระกะ ฟื้นฟูพรมสีส้มอมแดง ผ่นังกูไม้ การแต่งห้องมีกลิ่นอายของยุค 70 ตอนปลาย โทรทัศน์ยี่ห้อซันนิทขนาด 21 นิ้ว เชื่อมต่ออยู่กับเครื่องเล่นวิดีโอเกมอาตาริ 2600

“นี่เป็นเครื่องเล่นวิดีโอเกมเครื่องแรกของผม” อัลลีย์เดียพูดด้วยเสียงของเด็ก “ผมได้อาตาริ 2600 เป็นของขวัญวันคริสต์มาสในปี 1979” เขา นั่งลงบนพื้นด้านหน้าเครื่องเล่นวิดีโอเกม ก่อนหยิบคันบังคับขึ้นมาและเริ่มเล่น “เกมที่ผมชอบมากที่สุดก็คือเกมนี้” เขาพยักพืดไปทางจอโทรทัศน์ รูปสี่เหลี่ยมขนาดเล็กกำลังเคลื่อนที่ไปตามเขาวงกตซึ่งไม่ได้ซับซ้อนมากนัก “เกมนี้ชื่อแอดเวนเจอร์ มันก็เหมือนวิดีโอเกมในยุคแรก ๆ ที่ถูกออกแบบและเขียนโปรแกรมด้วยคนเพียงคนเดียว สมัยนั้นบริษัทอาตาริไม่ได้ให้เครดิตโปรแกรมเมอร์ บนบรรจุภัณฑ์จึงไม่ปรากฏชื่อคนออกแบบเกม” เมื่อมองไปที่จอเราจะเห็นอัลลีย์เดียใช้ดาบฆ่ามังกร ภาพกราฟิกไม่คมชัดเท่าไร แต่พอดูออกกว่าสี่เหลี่ยมก้อนนั้นใช้ลูกศรที่ม้ามังกรที่รูปร่างบิดเบี้ยวคล้ายเบ็ด

“ด้วยเหตุนี้ฮอว์เรน โรบินเนตต์ผู้ออกแบบเกมแอดเวนเจอร์จึงตัดสินใจใส่ชื่อตัวเองไว้ในเกมซะเลย โรบินเนตต์ซ่อนกุญแจไว้ในด้านหนึ่งของเขาวงกต ถ้าคุณหากุญแจซึ่งเป็นเพียงจุดพิกเซลสีเทาเล็ก ๆ เจอ คุณก็ใช้กุญแจนั้นไขเข้าห้องลับได้ ห้องลับนั้นแหละที่โรบินเนตต์ซ่อนชื่อของเขาเอาไว้” บนจออัลลีย์เดีย

เริ่มสั่งให้เจ้าสี่เหลี่ยมวิ่งเข้าไปในห้องลับ เมื่อเข้าไปก็เห็นข้อความ สร้างโดย วอร์เรน โรบินเนตต์ปรากฏอยู่กลางจอ

“นี่” ฮัลลีย์เคยเข้าไปที่หน้าจอดีด้วยท่าที่ชื่นชมจากใจ “เป็นครั้งแรกที่มีไฮเอสเตอร์* ในวิดีโอเกม โรบินเนตต์แอบใส่มันลงในโค้ดเกมโดยไม่บอกใครแม้แต่คนเดียว บริษัทอาตาริผลิตเกมแอตเวเนเจอร์และส่งไปขายทั่วโลก แต่พวกเขาไม่รู้หรอกว่ามีห้องลับซ่อนอยู่ด้วยและไม่เคยรู้เรื่องไฮเอสเตอร์ กระทั่งไม่กี่เดือนต่อมาเด็ก ๆ ทั่วโลกไปเจอมันเข้า ผมเองก็เป็นหนึ่งในนั้น ครั้งแรกที่ผมเจอไฮเอสเตอร์ของโรบินเนตต์ถือเป็นหนึ่งในประสบการณ์การเล่นวิดีโอเกมที่เจ๋งที่สุดในชีวิตผมเลย”

เด็กชายฮัลลีย์วางคันบังคับลงและยืนขึ้น ทันใดนั้นฉากห้องนั่งเล่นก็ค่อย ๆ เลื่อนหาย ตอนนั้นฮัลลีย์ยืนอยู่ในถ้ำภายใต้แสงสลัว แสงเงาจากคอบเพลิงที่มองไม่เห็นวูบไหวอยู่บนผนังเปียกชื้น จังหวะนั้นเองฮัลลีย์พลันเปลี่ยนร่างเป็นอวตารผู้โด่งดังในโลกไอเอซิสนามว่าแอโนแรก แอโนแรกเป็นจอมเวทร่างสูงที่มีใบหน้าหล่อเหลากว่าฮัลลีย์ตัวจริงตอนเป็นผู้ใหญ่นิดหน่อย (อวตารไม่ใช่แวน) เจ้าตัวสวมเสื้อคลุมยาวสีดำอันเป็นเอกลักษณ์โดยมีตราสัญลักษณ์ (ตัวอักษรเอแบบวิจิตรบรรจงขนาดใหญ่) ปักอยู่บนแขนเสื้อทั้งสองข้าง

“ก่อนตาย” แอโนแรกพูดด้วยเสียงทุ้มต่ำ “ผมสร้างไฮเอสเตอร์ และซ่อนมันไว้ในวิดีโอเกมที่ได้รับความนิยมอันดับหนึ่งซึ่งก็คือไอเอซิส คนแรกที่หาไฮเอสเตอร์เจอจะได้รับมรดกทั้งหมดของผมไป”

เขาทิ้งช่วงพักใหญ่

“ที่แน่ ๆ ผมไม่ใช่แคว่างไข่ไว้แต่ก่อนหิน แต่ซ่อนไว้อย่างดีราวกับอยู่ในตู้เซฟซึ่งฝังไว้ในห้องลับใจกลางเขาวงกต” แอโนแรกใช้นิ้วชี้เคาะขมับขวา “ในนี้”

“แต่ไม่ต้องกังวลไป ผมมีคำใบ้ให้พวกคุณนิดหน่อยก่อนเริ่มการแข่งขัน นี่คือคำใบ้แรก” จอมเวทหงายมือขวา ภูเขาสามดอกพลันปรากฏขึ้นและหมุน

* Easter egg หรือไฮเอสเตอร์ คือความลับที่ถูกซ่อนไว้ในซอฟต์แวร์โดยผู้พัฒนาวิดีโอเกม มักถูกสร้างขึ้นมาเพื่อความสนุกสนานระหว่างที่ผู้เล่นค้นหาปริศนาซึ่งถูกซุกซ่อนไว้ในเกม (ผู้แปล)

ซ้ำ ๆ ลอยอยู่กลางอากาศตรงหน้าเขา ดอกแรกเป็นกุญแจทองแดง ดอกที่สอง เป็นกุญแจหยก ส่วนดอกที่สามเป็นกุญแจคริสตัลใส แอโนเร็กเริ่มร่ายกลอน ที่ละวรรคระหว่างที่กุญแจหมุนไปเรื่อย ๆ จังหวะที่ท่องแต่ละวรรคจะมีตัวหนังสือซึ่งลูกเป็นไฟปรากฏขึ้นด้านล่างหน้าจอ

สามกุญแจ ซ่อนอยู่ไหน ใครอยากหา
จะถูกทำ ทดสอบดู ลูก็ได้ไหม
ทักษะเยี่ยม ปัญญาอด รอดปลอดภัย
จะได้อะไร ที่ตอนจบ พบรางวัล

เมื่อเขาร่ายกลอนจบกุญแจหยกกับกุญแจคริสตัลก็หายวับไป เหลือเพียง กุญแจทองแดงเท่านั้น ตอนนั้นมันห้อยอยู่กับสร้อยคอที่เขาสวมอยู่

กล้องจับภาพตามแอโนเร็กขณะที่เขาหันหลังและเดินเข้าไปในถ้ำมืด ๆ ไม่กี่วินาทีต่อมาจอมเวทก็ไปถึงประตูไม้ที่ฝังอยู่กับผนังถ้ำหิน บานประตูขนาดมหึมาสองบานถูกขัดไว้ด้วยแท่งเหล็กสลักกลายเป็นรูปโล่และมังกร “นี่เป็น เกมที่ผมไม่ได้ลองเล่นเลยกังวลอยู่น้อย ๆ อาจซ่อนไข่วัสดุลับซับซ้อนเกินไป จนยากจะหาเจอ ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน แต่ถ้าเป็นแบบนี้จริงตอนนี้ผมคง เปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้แล้ว เพราะนั่นเราก็คือต้องรอดูเท่านั้นแหละ”

แอโนเร็กดึงแท่งเหล็กออกแล้วผลักประตูบานคู่ให้เปิดออก เผยให้เห็น คลังสมบัติใหญ่โตมโหฬารข้างใน หลังประตูเต็มไปด้วยเหรียญทองระยิบระยับ กองสูงเป็นภูเขาเลากา รวมถึงถ้วยแก้วที่ประดับด้วยเพชรนิลจินดา^๕ เขาก้าวเข้าไปก่อนหันหน้ากลับมาหาผู้ชม พร้อมกางแขนออกเพื่อยันประตูบานใหญ่ไว้ไม่ให้ปิด^๖

“เอาละ เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา” แอโนเร็กประกาศ “ผมขอเริ่มการแข่งขันตามล่าไข่อีสเตอร์ ณ บัดนี้!” แล้วร่างของเขาก็หายวับไปในพริบตา ปลอ่ยให้ผู้ชมจ้องมองกองสมบัติที่สองประกายระยิบระยับผ่านช่องประตูซึ่งเปิดค้างไว้

แล้วภาพวิดีโอก็ดับมีดลง

อัลลีย์ใส่ลิงก์เว็บไซต์ส่วนตัวเข้าไปในช่วงท้ายของวิดีโอด้วย และในเช้าวันที่เขาเสียชีวิตก็เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ขึ้น กว่าสิบปีมาแล้วที่เว็บไซต์ของอัลลีย์มีเพียงภาพเคลื่อนไหวซ้ำไปมาไม่เคยเปลี่ยน นั่นคือภาพแอนิเมชันที่อยู่ในห้องสมุดที่มีบรรยากาศแบบยุคกลาง จอมเวทหนึ่งก้มหน้าอยู่ตรงโต๊ะที่มีรอยขีดข่วนขณะผลสมยาพร้อมกับอ่านตำราเวทมนตร์ฝุ่นเขรอะ ผ่นด้านหลังประดับภาพวาดมังกรสีดำตัวใหญ่

เวลานี้ภาพเคลื่อนไหวหายไปแล้ว แทนที่ด้วยตารางคะแนนเหมือนในตู้เกมหยอดเหรียญยุคเก่า บนตารางแสดงชื่อผู้เข้าแข่งขันที่ได้คะแนนสูงสุดสิบลำดับ แต่ละลำดับจะแสดงชื่อผู้เข้าแข่งขันเป็นอักษรย่อ ตอนนั้นมันขึ้นชื่อเจดีเอช ซึ่งหมายถึงเจมส์ โดโนแวน อัลลีย์ ด้านหลังชื่อคือตัวเลขบอกคะแนน ขณะนี้คะแนนของอัลลีย์เป็นเลขศูนย์หกตัว ในเวลาไม่นานผู้คนที่รู้จักตารางคะแนนนี้ในชื่อสกอร์บอร์ด

ใต้สกอร์บอร์ดเป็นไอคอนหน้าตาเหมือนหนังสือปกหนังเล่มเล็ก มันคือลิงก์ดาวโหลดบันทึกแอนิเมชันฟรี ซึ่งเกิดจากการรวบรวมบันทึกหลายร้อยฉบับที่ไม่ได้ลงวันที่ของอัลลีย์เข้าด้วยกัน ในบันทึกความยาวกว่าหนึ่งพันหน้ากลับไม่บอกรายละเอียดเกี่ยวกับชีวิตส่วนตัวหรือกิจกรรมที่เขาทำในแต่ละวันเท่าไร เนื้อหาส่วนใหญ่เป็นข้อสังเกตที่อัลลีย์ได้จากวิดีโอเกม นิยายแนวไซไฟหรือแฟนตาซี ภาพยนตร์ หนังสือการ์ตูน และวัฒนธรรมป๊อปยุค 80 นอกจากนี้ยังมีบทวิจารณ์ตลก ๆ ที่เขาเขียนสารพัดเรื่องตั้งแต่ศาสนายันน้ำอัดลมสูตรไร้น้ำตาล

เดอะฮันด์เป็นชื่อที่ใช้เรียกการแข่งขัน และมันก็เป็นประเด็นร้อนไปทั่วโลกในเวลาอันรวดเร็ว การตามล่าไซเบอร์เตอร์ของอัลลีย์กลายเป็นความใฝ่ฝันของคนทุกเพศทุกวัยเทียบได้กับการถูกลอตเตอรี่รางวัลที่หนึ่ง เป็นเกมที่ใคร ๆ ก็เล่นได้ บันทึกแอนิเมชันบอกไว้ว่าถ้าคุณหลงใหลในเรื่องต่าง ๆ คล้ายอัลลีย์ก็จะเอื้อต่อการหาใช่เป็นพิเศษ และนั่นคือคำใบ้เดียวที่แอนิเมชันทิ้งไว้ให้ เรื่องนี้ทำเอาคนทั้งโลกหันมาสนใจวัฒนธรรมป๊อปยุค 80 กันยกใหญ่ แม้ว่ายุคสมัยนั้นจะลึกลับไปแล้วกว่าห้าสิบปีก็ตาม

ตอนนี้ทั้งภาพยนตร์ เพลง เกม และแฟชั่นในยุค 80 พื้นคินชีพ็อก
ครั้ง ในปี 2041 ทรงผมซึ่งตั้งกับกางเกงยีนส์ฟอกกลับมาฮิต วงดนตรีที่นำเพลง
ปี๊อปยุค 80 มาทำใหม่ก็ครองชาร์ตทั้งหมด พวกผู้ใหญ่ที่โตมาในยุค 80 ต่าง
ล้มผัสถึงประสบการณ์แปลก ๆ ในการนั่งดูลูกหลานหมกมุ่นกับการศึกษาเรื่อง
แฟชั่นสมัยที่พวกเขาขี้หนุ่มขี้สาว

ระหว่างนั้นได้เกิดวัฒนธรรมย่อยขึ้นมา คนนับล้านใช้เวลาว่างทุกวินาที
ตามหาไซของฮัลลีย์เดย์ ในช่วงแรกมีคำเรียกพวกที่ร่วมการแข่งขันว่า *เอ็กซ์ตันเตอร์*
กระทั่งพูดรวมเหลือแค่ *กันเตอร์* ในที่สุด

ในปีแรกของการแข่งขันพวกกันเตอร์จะดูเท่หรือเจ๋งไม่น้อย ผู้ใช้ไอเอซิส
แทบทุกคนจึงชอบประกาศตัวว่าเป็นกันเตอร์

เมื่อครบรอบหนึ่งปีการเสียชีวิตของฮัลลีย์เดย์ กระแสเรื่องการแข่งขันก็เริ่ม
แผ่วลง ผ่านมาแล้วหนึ่งปีเต็มแต่ยังไม่มีใครหาอะไรเจอสักอย่างไม่ว่าจะเป็น
กุญแจหรือประตู ปัญหาหนึ่งก็คือไอเอซิสมีพื้นที่กว้างใหญ่ไพศาลเกินไป ภายใน
นั้นประกอบด้วยโลกเสมือนจริงหลายพันแห่งซึ่งกุญแจอาจจะซ่อนอยู่ตรงไหน
ก็ได้ กันเตอร์คงต้องใช้เวลานานหลายปีกว่าจะค้นหาได้ครบทุกแห่ง

แม้ว่าบรรดากันเตอร์มี *อวชี* จะไม่ในบล็อกของตัวเองว่าใกล้หาเจอแล้ว
แต่สุดท้ายความจริงก็ปรากฏชัดเจน ไม่มีใครรู้แน่ชัดว่ากำลังตามหาอะไรหรือ
ควรเริ่มหาจากจุดไหนด้วยซ้ำ

แล้วเวลาก็ล่วงเลยไปอีกหนึ่งปี

และก็อีกปี

ยังไม่มีอะไรเกิดขึ้น

คนทั่วไปเลิกสนใจการแข่งขันไปแล้ว ผู้คนส่วนหนึ่งเริ่มคิดว่ามันอาจจะ
เป็นแค่เรื่องแหกตาของเศรษฐกิจดีเฟื่อง ขณะที่อีกกลุ่มหนึ่งเชื่อว่าต่อให้มีไซอยู่
จริงก็คงไม่มีใครหาเจอ ในระหว่างนั้นไอเอซิสพัฒนาไปไกลและมีผู้ใช้เพิ่มขึ้น
เรื่อย ๆ มีกระทั่งระบบป้องกันในกรณีที่มีคนพยายามซื้อกิจการหรือทำสิ่งที่ขัด
ต่อกฎเหล็กในพินัยกรรมของฮัลลีย์เดย์ รวมถึงมีกลุ่มหมายที่ได้รับมอบหมายให้
ดูแลทรัพย์สินสมบัติของเขาโดยเฉพาะ

ไซอัสเตอร์ของฮัลลีย์ค่อย ๆ กลายเป็นเรื่องเล่าปากต่อปาก กันเตอร์ที่ยังยึดมั่นกับภารกิจกลับโดนเยาะเย้ยถากถาง ในแต่ละปีเมื่อถึงวันครบรอบการเสียชีวิตของฮัลลีย์ นักข่าวจะรายงานข่าวเป็นเชิงขบขันว่าการแข่งขันยังไม่มีความคืบหน้าแม้แต่น้อย พวกกันเตอร์พากันถอนตัวไปเรื่อย ๆ เพราะเชื่อว่าฮัลลีย์คงซ่อนไซไวก์ในที่ที่ไม่มีทางหาเจอ

ผ่านไปอีกหนึ่งปี

และอีกหนึ่งปี

จนกระทั่งค่ำวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2045 มีชื่ออวตารชื่อหนึ่งปรากฏขึ้นที่แถบบนสุดของสกอว์บอร์ดเป็นที่ประจักษ์แก่สายตาคนทั้งโลก หลังจากห้าปีอันยาวนานผ่านพ้นไป เด็กหนุ่มอายุสิบแปดที่อาศัยอยู่ในรถบ้านย่านซานเมืองโอคลาโฮมาซิติก็ค้นพบกุญแจทองแดงในที่สุด

เด็กคนนั้นคือผมเอง

บรรดาหนังสือ การ์ตูน ภาพยนตร์ และมินิซีรีส์พยายามจะถ่ายทอดเรื่องราวที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นแบบละเอียดยิบ แต่ทั้งหมดนั้นล้วนผิดเพี้ยนไปตาม ๆ กัน ผมจึงอยากบันทึกสิ่งที่เกิดขึ้นจริง ๆ ทั้งหมดให้รู้แล้วรู้รอดเสียที

คำอธิบายเพิ่มเติม

- 1 เมื่อวิเคราะห์ฉากนี้โดยละเอียดจะพบว่าบรรดาเด็กวัยรุ่นด้านหลังคือเหล่าตัวประกอบจากภาพยนตร์วัยรุ่นหลายเรื่องด้วยกัน ซึ่งทั้งหมดเป็นผลงานการกำกับของจอห์น ฮิวส์ส์ คาดว่าฮัลลีย์ใช้เทคนิคตัดต่อวิดีโอนี้ขึ้นมา
- 2 นี่คือฉากหนึ่งจากภาพยนตร์เรื่อง *Heathers* ซึ่งฉายในปี 1989 ฮัลลีย์ใช้เทคนิคดิจิทัลสร้างห้องทำพิธีศพขึ้นมาใหม่และตัดต่อใส่ตัวเองเข้าไป
- 3 เมื่อตรวจสอบภาพด้วยความละเอียดสูงแล้วจะพบว่าเหรียญควอเตอร์ทั้งสองเหรียญผลิตขึ้นเมื่อปี 1984
- 4 คนที่มาร่วมงานศพคือนักแสดงและตัวประกอบจากฉากงานศพในภาพยนตร์เรื่อง *Heathers* เราจะเห็นวินโนนา ไรเดอร์และคริสเตียน สเลเทอร์นักแสดงนำของเรื่องนั่งอยู่หลังห้อง
- 5 นักวิเคราะห์เผยว่าในกองสมบัติมีสิ่งของน่าสนใจหลายอย่าง ที่โดดเด่นก็มีคอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะรุ่นแรก ๆ (แอปเปิลทูอี คอมโมเตอร์ 64 อาตารี 800เอ็กซ์แอล และคอมพิวเตอร์สีที่อาร์เอส-80 รุ่น 2) อุปกรณ์ควบคุมเกมหลายรุ่นสำหรับเกมหลากหลายประเภท และลูกเต๋านับร้อยลูกที่ใช้เล่นเกมบทบาทสมมุติชนิดเล่นบนกระดาน
- 6 ฉากนี้มาจากภาพหน้าปกของต้นเจียน *มาสเตอร์ส ไกด์* คู่มือเล่นเกมต้นเจียนส์แอนด์-ดรากรอนส์ซึ่งตีพิมพ์ในปี 1983 ภาพที่ว่าเป็นผลงานของเจฟฟี่ ฮีสส์ลิ้นนักวาดภาพแนวแฟนตาซี

SAMPLE

เลเวลหนึ่ง

มนุษย์ต้องพบเจอสารพัดเรื่องวายป่วงแทบจะทั้งชีวิต
วิธีโอเกมเป็นสิ่งเดียวที่ช่วยให้การมีชีวิตอยู่
ไม่ได้เลวร้ายเสียทีเดียว

— *บันทึกแอมโมเร็กซ์* บทที่ 91 วรรค 1-2

SAMPLE

0001

ผมสะดุ้งตื่น เพราะได้ยินเสียงปิ่นดังมาจากสแต็กของเพื่อนบ้าน ลึนเสียงปิ่นตามมาด้วยเสียงตะโกนอู้อี้และเสียงกรี๊ดร้อง กระทั่งเจียบสนิทในที่สุด

เสียงปิ่นไม่ใช่เรื่องแปลกสำหรับสถานที่อย่างสแต็ก แต่ผมก็ยังสะดุ้งอยู่ดี และในเมื่อหลับต่อไม่ลงแน่ ๆ ผมเลยคิดจะใช้เวลาก่อนดวงอาทิตย์ขึ้นทบทวนทักษะการเล่นเกมที่หยุดเหรียญรุ่นเก่า ๆ ทั้งเกมกาลาก้า ดีเฟนเดอร์ และแอสเตอร์อยด์ส อุปกรณ์ดิจิทัลที่ใช้เล่นเกมพวกนี้กลายเป็นของล้ำสมัยซึ่งโดนเก็บเข้าพิพิธภัณฑ์ไปตั้งแต่ก่อนผมเกิดเสียอีก แต่เพราะผมเป็นกันเตอร์ ผมจึงไม่ได้มองว่าพวกมันเป็นแค่วัตถุโบราณความคมชัดต่ำ แต่เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่สร้างด้วยฝีมือมนุษย์ เทียบได้กับเสาหลักของวิหารแพนธีออนเลยก็ว่าได้ ดังนั้นผมจึงเล่นเกมเก่าแก่พวกนี้ด้วยความเลื่อมใสศรัทธาเสมอมา

ผมนอนคุ้ยคว้าอยู่ในถงนอนเก่าตรงมุมห้องซักรีดแคบ ๆ ในรถบ้านซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของสแต็ก อาศัยซุกตัวอยู่ในพื้นที่ว่างระหว่างผนังและเครื่องอบผ้า ป้าอลิซไม่ยอมมาให้ผมเสนอหน้าเข้าไปในห้องของป้าที่อยู่อีกฝั่ง แต่ใช้ว่าผมจะรู้สึกแย่อะไรนะ ผมชอบอยู่คนเดียวเงียบ ๆ ในห้องซักรีดอุ่น ๆ นี้อยู่แล้วเพราะรู้สึกเป็นส่วนตัวดี ไหนจะมีสัญญาณอินเทอร์เน็ตกระจายมาถึง แถมยังมีกลิ่นหอม ๆ ของน้ำยาซักผ้าและน้ำยาปรับผ้านุ่มด้วย ในขณะที่บริเวณอื่นมีแต่กลิ่นฉี่แมวฉุน ๆ คละเคล้าไปกับกลิ่นความยากจนชวนลึนเวช